200 pagini mari, cu peste 130 ilustrațiuni de G. Emilian

Editura I.G. HERTZ, București

LEI 65

Acest cățel
e o minune!
În primul rând
fiindcă vorbește,
iar pentrucă
a rost la școală
Citește, ba chiar
socotește!

Prezentatorul acestui cupon obține orice număr, dela 1—6, în

COLECȚIA CELOR 15 LEI

pentru NUMAI LEI 10

În loc de Lei 15.

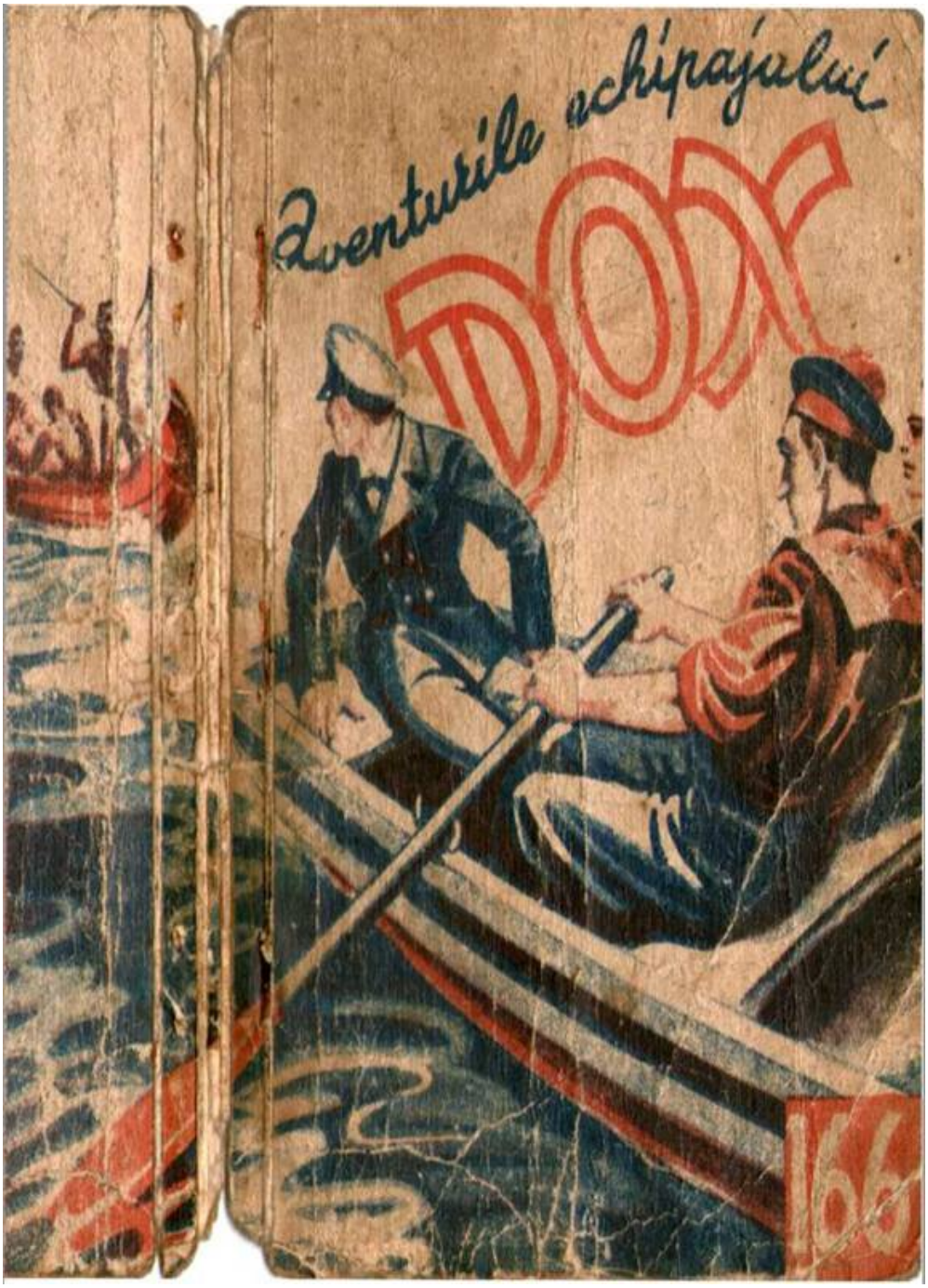
Aventurile căpitanului
DOT
166

De H. WARREN.

Nr. 166.

LA TRIBURI AFRICANE.

Traducere de LIA HÂRSU.

V.2.0

AVENTURILE SUBMARINULUI „DOX”

Un submarin perfecţionat după toate invenţiunile moderne, e urmărit încă din timpul războiului mondial de toate naţiunile europene. Căpitanul Farrow, comandantul acestui submarin, om de o bunătate rară, reuşeşte să descopere pământuri şi ape care nu-s trecute pe nici o hartă de pe glob şi-şi creează un loc

de refugiu pe o insulă pe care o numeşte „Insula Odihnei” – un adevărat rai pământesc.

Dar nu poate fi mulţumit, atâta timp cât fiul său George, un tânăr de optsprezece ani, se află sub tutela unui individ periculos.

Cu ajutorul credinciosului sau servitor, Farrow reuşeşte să aducă pe George pe „Insula Odihnei”. Un testament misterios indică pe acesta ca moştenitor al unei comori ascunse, pe care însă nu o poate avea decât trecând prin primejdii neînchipuite. Toate peripeţiile extraordinare pe care le întâmpina George în tovărăşia unui tânăr prinţ negru, fac din „Aventurile submarinului Dox” una din cele mai interesante lecturi.

I.
URMĂRIT DE AI SĂI.

— ŞTII, DOMNULE CĂPITAN, o astfel de noapte tropicală, nu prea e plăcută – zise Rindow. Mai bine m-aş simţi acum pe „Dox”-ul nostru, unde nu este atât de frig şi nici de vreo fiară n-avem a ne teme. Aici, zău, nu-mi place.

Primul ofiţer se înveli mai bine în pături şi îşi aţinti privirea în flăcările focului, în jurul căruia stăteau camarazii. După un marş obositor îi apucase aici noaptea cam pe neaşteptate.

— Da, dragă Rindow – răspunse căpitanul râzând – nu prea suntem noi obişnuiţi cu astfel de sforţări. Drept să-ţi spun şi eu duc dorul să mă-ntorc pe submarin, dar îl ştii pe George, ţine morţiş să cunoască partea asta de ţară.

— Şi caută mereu aventuri – se amestecă în vorbă doctorul Bertram. Găsesc însă că am întâmpinat destule şi dac-ar merge după mine, m-aş întoarce.

George, care stătea lângă Petre şi se şuşuia cu el, se uită atât de rugător la tatăl sa, încât acesta zise, râzând:

— Bine, bine, băiete, o să-ţi fac pe plac şi o să mai rămânem câtva timp aici, dar trebuie să-mi făgăduieşti că de acum încolo n-o să mai fii atât de îndrăzneţ în faptele tale.

— Îţi făgăduiesc, tată – răspunsă tânărul.

Afară de cei cinci camarazi, mai erau doi marinari şi Kard în jurul focului, toţi înveliţi în pături. Căpitanul dăduse în grija marinarilor să întreţie focul toată noaptea, ca să alunge fiarele. Ca măsură de prevedere mai orânduise ca veghea să fie astfel împărţită încât să stea mereu treji câte doi oameni.

La ultima colonie unde fuseseră, aflaseră că Mahengii, pe al căror teritoriu se aflau acum camarazii, erau iarăşi foarte aţâţaţi şi plănuiau o răscoală. Totuşi, asta nu-i înspăimântă şi le încălcaseră pământul. Totul mersese bine până acum şi cei câţiva negrii pe care îi întâlniseră, le veniră în ajutor, arătându-le drumul spre colonia unde vroiam să se ducă albii aceştia.

— Tată – zise deodată George – nu ştiu de ce îmi vine să cred că nu ne-am afla pe drumul adevărat. Nu prea am încredere în cei doi negri pe care i-am întâlnit acum în urmă. După cele ce ni s-au spus la ultima colonie, s-ar fi cuvenit să fie ajuns până acum la aşezarea cealaltă.

— Cam aşa gândeam şi eu, căpitane – zise doctorul Bertram – dar n-am vrut să pomenesc ceva, ca să nu-i neliniştesc pe oameni.

— Ciudat e în orice caz că n-am ajuns încă la ţintă – spuse căpitanul – socoteam însă că pricina ar fi piedecile pe care le-am avut de întâmpinat în drum. Dar ai dreptate, George, cei doi Negri mi-au cam dat şi mie de bănuit. Să nădăjduim însă că ajungem mâine dimineaţă la colonie.

— Şi dacă nu, ce facem, domnule căpitan? întrebă Rindow. Vrei să te bizui şi mai departe pe informaţiile negrilor, care n-or să-ţi arate doar drumul adevărat?

— Până acum am mers mereu în direcţia indicată de fermieri – spuse Farrow – dacă nu ajungem mâine dimineaţă la ţintă, atunci ne vom ţine mai mult spre răsărit şi astfel nu se poate să mai dăm greş.

— Hm… ma tem că am şi trecut de ea, căpitane – îşi dădu părerea doctorul – dar să nu ne frământăm degeaba. E şi mâine zi şi vom vedea cum stăm.

— Numai de n-am ajunge în tabăra Mahengilor – spuse Rindow – n-am încredere în nici un negru, căci toţi sunt vicleni şi mincinoşi.

— Nu chiar toţi, dragul meu, mai sunt şi excepţii printre ei – răspunse căpitanul.

— Luaţi seama, colo în tufiş s-a mişcat ceva! exclamă deodată Petre.

În acelaşi timp îşi trase revolverul şi zvârli pătura de pe el, apoi sări în picioare şi sie pregăti să se-ndrepte spre tufişul cu pricina.

— Stai, Petre! strigă George. Ştii cam la ce te poţi aştepta aici în Africa.

Sărise şi el în sus, după ce aruncase pătura de pe dânsul. La fel făcură şi ceilalţi camarazi, iar căpitanul se adresa lui Petre, care se oprise într-adevăr.

— E prea primejdios să ne apropiam de tufă, Petre. Dacă se aciuează vreo fiară pe acolo, eşti pierdut. Poate că stau pitiţi şi negri, care ne spionează.

Era într-adevăr neplăcut pentru camarazi să se ştie împresuraţi de acest trib de negri, care juraseră moarte Albilor. Spre partea unde fluviul Kilombero îşi mâna apele, nu se puteau ascunde duşmăni, aşa că porniră cu toţii într-acolo.

Camarazii îşi întocmiseră tabăra într-un mic luminiş, mărginit numai din două părţi de tufe dese. A treia latură era străjuită de iarbă, înaltă – unde de asemenea s-ar fi putut ascunde sălbateci – în vreme ce a patra era hotărnicită – după cum am mai spus – de fluviu.

Petre şi George rămaseră lângă foc şi măsurau tufişul cu priviri bănuitoare. Ţineau armele pregătite, dar nu avură prilej să se folosească de ele, căci frunzişul nu se mai mişca.

— Nu cumva te-ai înşelat, Petre? întrebă tânărul pe camaradul său. După cât se arată nu se află nimic în tufişul acela şi tare aş avea poftă, să-l cercetez. Ce-ar fi să mergem încetişor într-acolo şi să vedem ce e?

— O s-o fac eu, domnule George – răspunse Uriaşul – d-ta poţi rămâne aici şi să mă ocroteşti cu revolverul.

— Nu, nu te las să te deci singur, Petre. Hai să pornim repede, înainte de se-ntoarce tata.

Tânărul îşi luă încetişor din loc. Când căpitanul îl văzu, vru să-l strige înapoi, dar doctorul Bertram zise:

— Nu cred să se mai afle cineva în tufiş, domnule căpitan. Petre s-a înşelat. Lasă-i să cerceteze tufa, că, tot n-or să găsească nimic şi-apoi, îi putem apăra de aici la nevoie.

Căpitanul urmări cu privirea pe fiul său, care se apropia încet de tufă, împreună cu Petre. Când mai erau numai la cinci metri de ea, se auziră iarăşi foşnete înăuntru, aşa că tovarăşii îşi traseră imediat armele. Crezură ca se va ivi vreun tigru.

Dar în loc de tigru auziră cu mirare o voce tânguitoare:

— Massers, nu împuşca la Jumbo, eu este biet negru urmărit.

Omul vorbise englezeşte, faşa că George răspunse în aceeaşi limbă:

— Dacă eşti un sărman negru, atunci de ce te ascunzi aici şi ne iscodeşti? Ieşi de acolo, dar să ştii că te împuşcăm imediat dacă te porţi cu gânduri rele împotriva noastră.

Iarăşi se auziră foşnet în tufiş, apoi ieşi pe brânci un negru încă tânăr, care se aruncă imediat la picioarele lui George rugându-l din nou să nu facă nimic.

George îi porunci să se ridice. Băgase de seamă că negrul nu avea arme, aşa că nu le putea deveni primejdios… Sălbatecul se ridică cu teamă şi privi atât de trist şi rugător la George, încât acestuia i se făcu milă şi zise:

— Eşti singur sau sunt şi alţii de-ai tăi pe aici, în tufiş?

— Jumbo singur aici – răspunse negrul – dar curând vine alţi mulţi Negri, ca să omoare sărman Jumbo.

Căpitanul Farrow şi camarazii se apropiaseră şi ei. George porunci negrului să vină cu dânşii la foc şi să le povestească de ce se ascunsese acolo şi ce avea pe cuget.

Kard şi ceilalţi doi marinari trebuiră să rămână de pază şi să nu slăbească din ochi tufele. Lui Jumbo i se spuse să se aşeze lângă foc şi să povestească. Negrul se supuse şi privi cu lăcomie de om flămând la resturile de mâncare împrăştiate pe jos. George băga de seamă asta şi i le împinse dinainte. Sălbatecul le înfulecă la repezeală cu poftă şi după ce sfârşi îşi şterse gura, plescăind din limbă.

— Acum să ne povesteşti de ce-ai venit încoace şi de ce ne-ai iscodit! îi ceru căpitanul. Dar să spui adevărat, ai înţeles?

— Biet Jumbo trebuit fuge, pentru că fraţi ai lui vrut omoare la el. Jumbo este din trib Mahengi, ăştia vrut face răscoală împotriva albi. Jumbo însă este prieten de la oameni albi, el mult timp lucrat la fermă şi ştie ca albi tare buni şi Jumbo nu fost bătut de ei. Jumbo spus la fraţi ai lui nu face răscoală împotriva albi, căci albi toţi buni. Atunci fraţi supărat şi zis că

Jumbo trădător şi trădători trebuie moară. Vrăjitor deja trib vrut aresteze pe mine, dar Jumbo fost mai repede, iei culcat la pământ vrăjitor, pentru că nu mai crede în el. Jumbo învăţat crede în zeu bun al albilor. Jumbo apoi fugit, dar fraţi alergat după el şi prins. Vrăjitor bătut şi spus că Jumbo este blestemat şi oricine poate omoară pe el. Cine face asta primeşte răsplată de la vrăjitor. Dezlegat apoi pe Jumbo şi dânsul putut alerga cinci paşi. Apoi toţi fraţi alergat după Jumbo ca să omoară la el. Jumbo însă sprinten de picior, fugit ca o pisică. Fraţi de la vrăjitor însă ajuns la dânsul şi vrut omoare Jumbo, dar Jumbo pus piedecă la Pimo, Pimo căzut la pământ şi Jumbo lovit la dânsul cu cracă groasă, aşa că Pimo rămas fără cunoştinţă şi nu mai sculat de jos. Jumbo însă fugit mai departe de dimineaţă pe drum şi nu mâncat nimic. Aici Jumbo găsit tabără de oameni buni albi, dar Jumbo temut să sperie oameni albi, când iese din pădure şi albi vor trage îndată cu puşca şi omoară sărman Jumbo.

Tânărul negru povestise cu atâta sinceritate încât camarazii îi dac crezare. Totuşi, căpitanul îi mai puse unele întrebări ca să scoată tot adevărul de la ei.

Jumbo dădu răspunsuri limpezi şi mar spuse odată că „fraţii" săi vor veni îndată acolo dacă-l vor fi urmărit. Credea cu atât mai mult iasta, cu cât el culcase la pământ pe fiul vrăjitorului.

Căpitanul se interesă apoi pe ce drum trebuia să apuce ca să ajungă la colonie. Jumbo îi descrise drumul, care ducea într-adevăr mai departe, spre răsărit. În direcţia pe care merseseră până acum camarazii n-ar fi ajuns la ţintă.

— Aşa dar, am fost înşelaţi – zise George – cu siguranţă c-au fost Mahengi, care ne-au îndrumat într-adins pe un drum greşit.

— Şi eu tot aşa cred – spuse căpitanul.

Întorcându-se iar spre Jumbo, îl întrebă:

— Unde am fi ajuns, dacă am fi mers mai departe pe drumul acesta?

— În munţi, Masser, acolo locuiesc şi Mahengi, care sunt gata de război. Jumbo însă nu face parte din trib acesta.

— Care va să zică trebuie să ne aşteptăm la o vizită a sălbatecilor – spuse doctorul Bertram – rămânem aici, sau ne căutăm alt loc, domnule căpitan?

— Trebuie să rămânem, doctore, căci nu cunoaştem ţinutul şi probabil că n-o să găsim alt loc de tabără în timpul nopţii.

— Dacă sălbatecii l-or vedea aici pe Jumbo, o să vrea să-l omoare, ceea ce nu trebuie să lăsăm să se întâmple. Şi atunci nu vom putea ocoli o luptă – îşi dădu părerea Rindow.

— Trebuie să-l ascundem pe Jumbo, apoi să căutăm să-i îndruma pe sălbateci pe o urmă greşită – răspunse Farrow.

Poate că se vor lăsa înşelaţi dacă vom spune că l-am văzut pe Jumbo departe de tabăra aceasta.

— Massers, Mahengii nu se lasă înşelaţi, ei crede Jumbo este aici, caut pe el şi găsesc. Jumbo ştie ascunzătoare bună, pe aproape, el vrut fuge acolo, dar văzut apoi oameni albi aici, care are mâncare. Atunci Jumbo nu fugit mai departe.

— Şi unde e ascunzătoarea aceea? întrebă Farrow.

— La jumătate ceas de aici este munţi, acolo peşteră mare, unde oameni albi poate se ascunde de Mahengi. Ei caută şi în munţi, dar nu poate găsi peşteră pe care numai Jumbo cunoaşte; peştera poate fi închisă cu piatră mare.

— Minunat! făcu George. Să pornim îndată într-acolo! În locul acela negrii nu ne pot ataca din toate părţile şi vom putea dormi netulburaţi. Mâine vom merge apoi în satul tribului cu pricina şi vom căuta să împiedecăm o răscoală.

— Spui asta ca şi cum ar fi o nimica toată, dragă George – zise căpitanul – dar de dus tot ne vom duce, deoarece mă tem că negrii vor să atace tocmai colonia la care avem de gând să mergem noi. Poate că izbutim să-l speriem pe căpetenie.

— Oricum, întreprinderea e destul de îndrăzneaţă – spuse doctorul Bertram – să ne strângem deci tabăra şi să facem ca şi cum, am porni în munţi. Jumbo va trebui să ne călăuzească însă.

Când lucrurile fură strânse şi focul stins, ceva zbură prin aer. Jumbo se trânti repede la pământ, apoi sări iar în sus şi pieri în tufiş.

Petre făcu câţiva paşi şi scoase o săgeată din pământ.

— Ia seama, îl preveni doctorul. Se poate să fie otrăvită. Ia s-o vedem!

În vreme ce Bertram o examina, George alergă spre tufa de unde fusese trasă săgeata. Fără să stea pe gânduri, descarcă trei gloanţe în frunziş. Un ţipăt de durere îi dovedi că nimerise duşmanul nevăzut, dar când lumină între crengile tufei – întâmpină cu Petre, care-i venise în ajutor – nu văzu pe nimeni acolo. Un foşnet de frunze le arătă, însă că duşmanul îşi căuta salvarea în fugă.

Căpitanul îl strigă pe Jumbo, care se ivi îndată în luminiş.

— Arată-ne repede drumul, Jumbo, vrem să părăsim numaidecât locul! spuse Farrow. Fraţii tăi o să vină îndată, cu siguranţă că acela care a slobozit săgeata a fost unul din urmăritorii tăi.

Jumbo luase săgeata din mâna doctorului şi după ce o examină zise:

— Fost Pimo, fecior de la vrăjitor. Pimo împodobeşte săgeţi ale sale cu pană mică roşie, săgeată foarte rău otrăvit.

— Asta am văzut şi eu – zise doctorul – dar hai să ne grăbim, altfel dăm de dracu dacă Pimo îşi aduce tovarăşii

încoace!

Jumbo o luă repede înaintea camarazilor. Îi duse pe o potecă ascunsă, pe tare se părea că o cunoaşte bine. După o jumătate de ceas camarazii văzură înaintea lor câţiva munţi destul de înalţi, spre care se-ndreptă tânărul Negru. Începură să urce şi când ajunseră la o înălţime de vreo sută de metri, Jumbo de abătu de pe poteca lată de munte şi porni pe o cărare care şerpuia pe marginea unei prăpăstii adânci. Camarazii păşeau cu băgare de seamă în urma negrului, care cunoştea bine drumul. În cele din urmă se opri la un mic platou stâncos şi arătă spre un bloc mare de stâncă, care se sprijinea de perete.

— Massers, aici peşteră, Jumbo dă la o parte piatră mare, apoi oameni albi poate târăşte în peşteră.

Se puse îndată pe lucru, ajutat de Petre. O deschizătură mică se ivi şi Jumbo intră.

George îşi aprinse lampa de buzunar şi lumină în peşteră. La gură peştera era scundă, însă înăuntru se lărgea şi se înălţa. Jumbo aşteptă pân, a intrară toţi camarazii, apoi, tot cu ajutorul lui Petre, închise la loc „uşa".

— Masseri este aici în siguranţă faţă de Mahengi – spuse tânărul negru – nici la Jumbo nu frică aici de fraţi ai lui, ei caută dar nu găseşte. Masseri poate doarme aici fără frică, numai un om sta de pază îşi Jumbo va face asta un ceas.

Căpitanul cercetă cu amănunţime peştera la lumina lămpii. Găsi totul în bună regulă şi în curând camarazii îşi desfăcută iar păturile şi se întinseră să doarmă, după ce orânduiseră paza.

George avea schimbul al doilea şi fu trezit de Rindow când îi veni rândul. În peşteră era întuneric de nu vedeai mâna înaintea ochilor. Ca să se poată orienta puţin, tânărul aprinse pentru câteva clipe lampa de buzunar şi se postă apoi la intrarea peşterii, ca să audă orice zgomot de afară, dacă s-ar fi apropiat cineva.

O tăcere apăsătoare domnea în peşteră. Se auzea lămurit respiraţia camarazilor care dormeau.

Timpul trecea fără să se întâmple nimic. Deodată însă, tânărul auzi un zgomot ciudat în peşteră. I se păruse că cineva se târăşte pe pământ. În mai puţin de o clipă aprinse lampa şi lumină în juru-i. Apoi scoase un ţipăt care-i trezi din somn pe camarazi.

II.
TRĂDĂTORUL.

LA LUMINA LĂMPII lui George camarazii văzură târându-se pe pământ doi şerpi. Doctorul Bertram recunoscu îndată soiul lor şi strigă:

— Băgaţi de seamă, sunt şerpi Uraus, a căror muşcătură e mortală. Uite că mai vin alţii din fund… Am nimerit aici într-o peşteră de şerpi!

Camarazii nu mai stătură să asculte explicaţiile doctorului, ci începură să tragă cu revolverele. George răni de moarte cele două târâtoare din faţă şi când camarazii îşi aprinseră şi ei lămpile, el nu-şi putu opri un ţipăt de spaimă. Din fundul peşterii veneau, târându-se, tot mai mulţi şerpi. George numără opt, care se îndreptau spre camarazii săi. Gloanţele răpăiau cu nemiluita şi în curând se zvârcoleau la pământ nenumărate târâtoare.

Dar primejdia nu trecuse, căci după câteva clipe se iviră alţi şerpi. Fumul se îngroşase atât de mult în peşteră, din pricina gloanţelor trase, încât camarazii abia mai puteau respira. După ce mai împuşcară patru şerpi, căpitanul strigă:

— George, încearcă să dai la o parte piatra de la intrare! Ia-l pe Petre să-ţi ajute. Trebuie să ieşim de aici, altminteri ne înăbuşim cu toţii, sau ne muşcă şerpii.

Uriaşul sări îndată spre intrare şi încercă să dea la o parte bolovanul. Nu izbuti însă şi nici ajutorul lui George nu-i fu de folos.

Tânărul clătină mirat capul şi după ce mai încercară odată, zise:

— Tată, intrarea e încuiată. Mă tem ca am căzut într-o cursă. Ah, Jumbo a dispărut!

Deoarece deocamdată nu se mai arătau şerpi, camarazii priviră cercetător în jurul lor. Într-adevăr, tânărul negru nu era nicăieri. Dar cum să fi dispărut din peşteră, la a cărei intrare stătuse de pază George?

— Trebuie să fie şi o a doua ieşire pe aici! strigă tânărul. Poate că e acolo în fund, de unde veneau şerpii. Se pare că Jumbo ne-a trădat şi ne trimite acum pe cap reptilele astea scârboase. Uite că vin altele!

Într-adevăr, alţi trei şerpi uriaşi veneau, târându-se, din ungher, dar fură primiţi imediat cu gloanţe bine ţintite. Nici nu-şi dăduseră bine sufletul şi alţi trei se iviră, dar nici aceştia n-avură o soartă mai bună.

— Aşa ticăloşie n-am mai văzut! scrâşni doctorul Bertram. Acum îmi dau seama ca urmăreau să ne prăpădească în peştera asta. Dar lasă că ieşim noi de aici şi va fi vai şi amar de sălbatecii aceia. De data asta voi fi eu cel dintâi care o să trag într-înşii.

Alţi şerpi nu se mai arătară în peşteră, cu toate acestea camarazii rămaseră de veghe căci se putea întâmpla ca trădătorul să urmărească a-i lăsa să adoarmă, pentru ca apoi să-şi urmeze opera începută.

După ce se scurse o jumătate de ceas, George se apropia de ungherul de unde ieşiseră şerpii. Luminând cu lampa, văzut că se făcea o cotitură, care dădea într-un gang. Din depărtare nici nu s-ar fi putut băga de seamă asta.

Acum era lesne de ghicit pe unde dispăruse Jumbo şi dincotro veneau şerpii. Ticălosul trebuie să-şi fi adus o provizie întreagă; nădăjduise că albii vor fi omorâţi repede-repede, apoi va intra el în stăpânirea armelor lor şi a celorlalte obiecte. Toată povestea ce-o îndrugase era cu siguranţă o minciună sfruntată; urmărise numai să-i atragă în cursă pe camarazi, ca să-i poată prăpădi mai lesne.

George vroia să-ncerce acum să se târască prin gangul acesta, ca să ajungă la a doua ieşire. Tatăl său se codi, însă, să-i dea încuviinţarea, temându-se c-ar mai putea fi şerpi pe acolo.

— Îi văd eu de departe, tată şi mă dau repede înapoi, pe urmă îi ucid cu gloanţe. Să vie şi Petre cu mine, pentru ca să putem deschide cu forţa intrarea, dacă va fi nevoie.

Căpitanul îşi dădu seamă că băiatul avea dreptate, aşa că-şi dădu încuviinţarea. George mai lumină odată în gang şi ne mai văzând nici un şarpe înaintea lui, începu să se târască pe brânci, ţinând lampa aprinsă între dinţi. Gangul se întindea mult, dar după vreo zece metri făcea o cotitură.

George înaintă cu luare-aminte şi la vreun metru de această cotitură îl izbi deodată în faţă un fum albăstrui, care-i tăie respiraţia. Tânărul îşi dădu îndată seamă de primejdie. Vru să o ia repede înapoi – dar era prea târziu. Simţi deodată că se prăbuşeşte într-o prăpastie adâncă; înainte de a-şi pierde cunoştinţa, mai băgă de seamă că nişte mâini îl înhăţară şi-l traseră de acolo. La fel se petrecu şi cu Petre, care căzuse şi el ameţit la pământ şi fu luat în primire de mâini tuciurii şi târât de acolo.

Căpitanul şi camarazii aşteptară mult timp înapoierea lui George. În cele din urmă se oferi Rindow să pornească el în căutarea tânărului. Intră imediat în gangul îngust, dar după vreo opt metri trebui să se oprească, pentru că gangul era învăluit în fum gros, albăstrui, începând din locul acela. Primul ofiţer nu mai putea să respire şi trebui să se retragă repede. Sentoarse la căpitan şi-i spuse ce descoperise.

— Ăsta e fumul ameţitor pe care vracii negrilor îl folosesc la şarlataniile lor – îşi dădu părerea doctorul Bertram – George şi Petre au căzut în mâinile sălbatecilor. Din fericire fumul nu poate ajunge până în peştera aceasta, pentru că ieşirea este închisă.

— Dar trebuie să facem ceva ca să-i salvăm! strigă căpitanul.

— Mi-a venit mie o idee! spuse deodată Kard. Ma voi târî prin gang şi, cu ajutorul unei tunici, voi face vânt fumului

afară. Poate ca izbutesc, aşa că vom putea părăsi peştera prin gangul acesta.

— Ideea e bună – încuviinţă doctorul – numai ca ma tem că şi a doua ieşire va fi închisa, aşa că fumul nu se va putea retrage. De încercat putem încerca însă.

Kard lua tunica uşoară a doctorului, îşi aprinse lampa de buzunar şi intră în gang. Ajunse curând la locul unde stăruia fumul şi începu să-i facă vânt cu tunica. Băgă de seama ca fumul se împrăştia puţin şi putea respira mai în voie. Înainta mereu mai departe şi în cele din urmă ajunse la cotitură. Luminând cu lampa văzu înaintea lui un gang de vreo patru metri lungime, umplut şi acesta cu fum. Înăbuşit aproape, fu nevoit să se întoarcă, ceea ce izbuti cu miare greu şi îşi pierdu cunoştinţa, după ce abia mai avusese timpul să spună camarazilor că nu făcuse treaba decât pe jumătate.

Ceilalţi doi marinari se oferiră îndată să continue ceea ce începuse Kard. Dispărură cu iuţeală în gang şi ascultând de sfatul doctorului îşi puseseră batiste la gură. Izbutiră să alunge fumul din gangul lung de patru metri şi când dădură de o nouă cotitura, văzură la oarecare depărtare înaintea lor cerul limpede al nopţii. Fumul se împrăştia acum aproape de la sine, dar marinarii tot îl mai vânturară.

În cele din urmă ajunseră la ieşire şi priviră afară. De jur-împrejur nu se zărea picior de negru. De la gura gangului ducea, pe lături, o potecă de piatră, pe când drept înainte era prăpastie adâncă.

În vreme ce un marinar rămase de pază, celălalt se înapoia prin gang şi ajungând la căpitan îl înştiinţă că izbutiseră să ajungă la gang.

În vremea asta, doctorul Bertram îl readusese în simţiri pe Kard. Camarazii îşi strânseră în grabă raniţele, apoi începură să se târască prin gang.

Când George se trezi, zăcea întins pe un fel de targă şi era dus repede prin pădurea întunecoasă. Încercă să se ridice, dar băgă de seamă că era legat de targă, astfel că nu se putea mişca. Numai capul îl putea ridica puţin şi când ochii i se obişnuiră cu întunericul, văzu înaintea lui încă o targă, purtată de doi oameni şi pe care zăcea întins un trup. Să fi fost Petre?

George strânse pumnii de mânie la gândul că fuseseră traşi pe sfoară. Sălbatecii erau pregătiţi şi probabil că peştera aceea le slujise de multe ori de capcană.

Vreo trei ceasuri mers eră astfel prin pădure. Apoi negrii începură deodată să încetinească pasul şi scoaseră câteva strigăte, cărora li se răspunseră din depărtare.

Nu trecu mult şi ajunseră în stând sălbatecilor, unde îi întâmpinară urlete de bucurie.

Prizonierii fură lăsaţi jos în faţa unei colibe mari şi unul din purtători dispăru înlăuntrul ei. Se-ntoarse îndată însă însoţit de un negru gras mai în vârstă, care după ce se uită curios la „pradă" dădu câteva porunci.

Imediat Petre şi George fură ridicaţi iarăşi şi duşi mai departe. Într-o colibă mai mică fură dezlegaţi şi preveniţi – în limba engleză – să nu încerce să fugă. Paznicii făcură gesturi ameninţătoare cu suliţele, ca să le arate că nu e de glumit.

Cei doi camarazi răsuflară uşuraţi când se văzură dezlegaţi. Tânărul zise râzând Uriaşului:

— Am făcut o excursie plăcută, Petre; cred că sălbatecii n-au gânduri rele cu noi, altminteri nu ne-ar fi scos legăturile. Nu pare să fie atât de greu de fugit – numai că ar trebui să sărim peste gardul înalt ce împrejmuieşte satul. Aş vrea să ştiu însă de ce ne-au târât încoace.

— Poate că vor să ne ţie ca ostateci – răspunse Petre – şi eu mă mir că ne-au lăsat dezlegaţi.

— Pesemne că nu ne cunosc dumnealor! râse tânărul. În orice caz, ne vom folosi de cel dintâi prilej ca să ştergem putina. Ia să văd dacă avem voie să părăsim coliba asta.

George păşi binişor spre ieşire, care era acoperită de o blană de animal. O dădu la o parte şi văzu că cei patru negri care stăteau de pază acolo, nu-l mai ameninţară cu suliţele. Cel mai bătrân dintre ei întrebă:

— Master vrea iese din colibă? Atunci poate plimbă numai prin sat, dar nu părăseşte la el.

George încuviinţă cu însufleţire, apoi făcu semn lui Petre şi amândoi ieşiră afară. Paznicii se puseră şi ei în mişcare, rămânând la doi metri distanţă şi nu scăpau o clipă din ochi pe prizonieri.

Aceştia merseră agale prin sat. Porţile gardului erau încuiate şi păzite de doi sălbateci. George nu dădu atenţie acestui lucru, ci merse înainte pe „strada principală", ca să ajungă la coliba căpeteniei. Când fu însă aproape de ea, paznicul cel mai bătrân îi strigă din urmă:

— Master, nu trebuie merge în colibă de Mihola; Mihola este om bun, dar supără foc când Masters vine în colibă.

— Vrem să vorbim cu Mihola – răspunse George – du-te înăuntru şi întreabă-l dacă-i putem face o vizită.

— Nici eu nu trebuie merge în colibă de la Mihola – răspunse paznicul – dar eu spune Bombo, paznic de la Mihola.

În faţa colibei şezuse un negru încă tânăr, care se ridicase la ivirea celor doi prizonieri escortaţi. Paznicul camarazilor se apropiă şi vorbi cu el câtva timp, iar ca urmare Bombo intră în coliba căpeteniei. Când ieşi de acolo, spuse ceva paznicului bătrân, care se adresă apoi lui George:

— Master, tu poţi intra în colibă de la Mihola, el vrea vorbeşte la tine. Dar nu face nimic la dânsul, altfel voi este omorât îndată.

George râse şi păşi spre colibă. Bombo dădu în lături blana care acoperea uşa şi cei doi camarazi intrară. Tânărul îl văzu pe Mihola stând jos pe o blană în mijlocul colibei şi… fumând. Alături avea o măciuca, cu care să se poată apăra la nevoie.

George îl salută zâmbind, la care căpetenia arată spre blană, invitând pe cei doi camarazi să ia loc. Abia acum bagă de seamă George că intrase în colibă şi paznicul bătrân. Văzu însă îndată că nu făcuse asta ca să-l apere pe căpetenie, ci ca să-i servească de tălmaci.

Mihola începu să îndruge ceva din care George nu pricepu boacă. Dar paznicul îi tălmăci îndată ce spusese căpetenia. Era un fel de formulă de bun-venit.

George se miră că sălbatecul acesta, care pusese doar să-l ia prizonier, îl trata aproape ca oaspete; curând avea să afle însă ce avea de gând căpetenia. Se iscă o discuţie, pe care paznicul o tălmăci astfel:

— Mihola auzit că Masteri este războinici mari şi viteji. Mihola nu vrea ca ei fie prizonieri în sat. Masteri trebuie făgăduieşte nu fuge, atunci Mihola crede şi Masteri poate părăseşte şi sat.

— Şi de ce am fost aduşi încoace? întrebă George. Dacă e vorba să fim oaspeţii tăi Mihola, nu trebuia să ne iei prizonieri şi să ne aduci aici.

— Mihola foarte şiret – îl lăudă sălbatecul – Mihola nu crezut că Masteri va veni, dacă Mihola face rugăminte mare la Masteri. Aşa Mihola adus Maşteri încoace, ei îndeplineşte la dânsul mare rugăminte, după aceea va fi liberi.

— Şi dacă nu-i îndeplinim rugămintea lui Mihola, ce se întâmplă atunci?

— Atunci Maşteri nu trăieşte bine aici, Mihola va fi foarte aspru cu Masteri şi Masteri trebuie muncească.

„Aşa dar sclavi!” lui George îi veni să zâmbească de naivitatea căpeteniei şi întrebă de ce fel de rugăminte e vorba.

— Maşteri – răspunse Mihola – aproape de sat al nostru trăieşte dihanie mare, tu merge acolo cu fraţi ai tăi şi omoară la ea. Mihola ştie că Maşteri are arme bune, eu dai înapoi la voi dacă făgăduieşte nu fuge şi omoară dihanie.

Cuvintele acestea stârniră interesul tânărului. Acum vedea limpede pentru ce fusese adus aici. Dar deşi se bucura de aventura care îl aştepta, nu vroia să se lase silit la aceasta. De aceea răspunse foarte liniştit:

— Nu-ţi pot împlini dorinţa, Mihola.

Chipul căpeteniei se întunecă. Privi aproape ameninţător la George şi zise:

— Tu trebuie gândeşte, mai bine va fi dacă mergi şi omori dihania. De ce nu poate tu împlineşte mare dorinţă de la Mihola?

— Pentru că aşa ceva nu pot face ca prizonier. Numai ca om liber am noroc în asemenea chestii şi o să şi omor „dihania". Dacă spui că sunt liber, îţi făgăduiesc că voi întreprinde ceva împotriva ei.

— Şi tu nu fuge dacă Mihola spune tu eşti liber? întrebă, bănuitor, căpetenia.

— Dacă sunt liber n-am nevoie să fug – răspunse tânărul. Mihola însă trebuie să-şi ţină cuvântul şi să nu trimită paznici după noi când vom merge în pădure.

Căpetenia stătu o clipă pe gânduri, ridică apoi capul şi zise aproape solemn:

— Mihola spune la voi este liber, voi poate merge în pădure şi nu urmăreşte la voi războinici. Acum tu vrei omoară dihanie?

— Da, voi încerca, dar trebuie şi să-mi făgădui eşti că după îndeplinirea acestei însărcinări vom continua să fim liberi şi ne vom putea întoarce la camarazii noştri.

— Da, eu făgăduieşte; Mihola ţine de cuvânt, dacă şi Maşteri face.

Ca întărire a acestei înţelegeri, căpetenia puse să se aducă de mâncare şi vin de palmier.

După aceea Mihola înmâna lui George şi Petre armele şi celelalte lucruri ce le fuseseră luate. Cei doi părăsiră apoi liberi coliba.

III.
LUPTA ÎMPOTRIVA DIHANIEI.

DUPĂ O JUMĂTATE DE CEAS se ivi paznicul în coliba lor. Zâmbi cu bunăvoinţă celor doi camarazi, apoi zise:

— Maşteri este nu numai foarte viteji, ci şi foarte deştepţi. Maşteri silit pe Mihola lasă la ei liber, asta foarte bine pentru Masteri.

— Cum te numeşti? întrebă George pe bătrân. Pari să fii şi tu foarte deştept şi ne-ai putea dă sfaturi bune cum să răpunem dihania.

Negrul se simţi măgulit şi răspunse cu mândrie:

— Eu este Ruga şi eu este deştept şi ştie cum poate prinde Maşteri dihanie.. Numai Ruga ştie cine prieten al ei.

— Dacă ştii, Ruga, atunci povesteşte-ne cum stă cazul.

— Maşteri spune Ruga foarte deştept. Ruga fost la fermă mare unde învăţat limbă de la bărbaţi albi. Masseri, dihanie iveşte noapte, când luminează luna. Ea mare şi arată ca om. Dihania omoară războinicei aceia noi cu otravă, apoi taie cap

de la războinici, nu ia însă cu ea, ci lasă pe loc, ca să fie găsit de noi. Ruga foarte deştept şi Mihola ştie asta, de aceea trimite pe Ruga să afle ce vrea dihania. Ruga ascuns în pădure şi stat la pândă. Dihanie venit dar fost şi om cu el. Ruga recunoscut Pimo, fiu de la mare vrăjitor, care locuieşte în sat vecin. Mihola adesea avut ceartă şi război cu vecini din pricina mare vrăjitor, care nu vrea ca aici stăpâneşte Mihola, el vrea ca Pimo fie rege peste toate triburi. De aceea dihanie omoară toţi războinici de la noi pe care întâlneşte noaptea, dihanie vrea sperie Mihola, ca el recunoaşte Pimo ca rege al negrilor.

— Care va să zică, Ruga, crezi că îndărătul acestei dihănii stă marele vrăjitor al vecinilor noştri? întrebă George.

— Ruga ştie cu siguranţă asta. Dihanie este chiar mare vrăjitor de la trib vecin, Ruga însă nu trebuie spune Mihola, el teme mult de mare vrăjitor.

— Bine, la noapte o să ne ducem să vedem dihania. Vrei să ne arăţi drumul care duce într-acolo?

— Ruga arată la voi ziua, noaptea nu trebuie merge prin pădure, Mihola oprit asta, pentru că toţi războinicii trebuie moară când întâlneşte dihania.

— Tribul vostru face şi el parte din neamul Mahengilor, Ruga?

— Da, Maşter, noi însă este numai trib mic, de departe, dar vecini aparţine de trib mare al Mahengilor. Mare vrăjitor vrea face răscoală omoară albi, noi însă împotriveşte.

— ÎI cunoşti pe… Jumbo, care ne-a tras pe sfoară?

— Ruga cunoaşte bine Jumbo, dar Jumbo nu este din trib al nostru, el din trib vecin. Maşter ştie că Jumbo vrea prinde şi omoară Maşteri, dar războinici de la noi venit pe neaşteptate şi luat albi de la vecini. Maşteri fost în nesimţire şi nu băgat de seamă cum venit războinici de la Mihola şi răpit prizonieri de Rabubo.

— Cine mai e şi Rabubo ăsta?

— Rabubo căpetenie de la trib vecin. Fost numai patru războinici care vrut prinde Maşteri, fost şi Pimo cu ei. Războinici de la noi fost însă zece, noi luat prizonieri când războinici de la Rabubo vrut duce albi.

George văzu acum că negrii aceştia n-aveau nici o vină în răpirea lor, aşa că era şi mai dispus să-i ajute şi în acelaşi timp să se răzbune pe Rabubo.

În cursul după amiezii ceru lui Ruga să-i descrie drumul şi locul unde se ivea noaptea dihania, apoi porni împreună cu Petre. Locul cu pricina era un luminiş, de lângă o apă mare. George văzu pe mal mulţi crocodili, care dormitau în nisip. Tânărul cercetă cu amănunţime împrejurimile şi îşi căută un loc de unde putea cuprinde cu privirea luminişul, fără ca el să fie văzut. Vroia să ia prin surprindere „dihania”, căci era şi el

încredinţat că îndărătul acesteia se ascundea vrăjitorul căpeteniei Rabubo.

După trei ceasuri se înapoiară în sat, unde fură primiţi iarăşi de Mihola. Acesta se bucură foarte mult, când George îl încredinţă că va prinde dihania chiar vie.

Când cei doi camarazi se aflau din nou singuri în coliba lor, Petre întrebă pe tânăr cum avea de gând să răpună dihania.

— Ne ascundem în frunzişul des al unui copac, pe care mi l-am şi ales. E lângă apă şi de acolo de sus avem o privire bună asupra luminişului. Nu trebuie să ne lăsăm văzuţi, căci după spusele lui Ruga dihania lucrează cu săgeţi otrăvite. O s-o observăm câtva timp, apoi vom vedea ce e de făcut. În orice caz, voi încerca să-i zvârl din mână arma cu care aruncă săgeata. Dacă izbutesc să fac asta, n-avem de ce ne mai teme şi putem lucra pe faţă. Şi acum, să ne facem pregătirile! Nu trebuie să mergem prea târziu în pădure, căci dacă se lasă întunericul, se poate să fim zăriţi de Pimo şi tovarăşii săi.

Începură prin a-şi examina temeinic armele. Acestea le fuseseră luate şi se putea să fi fost stricate, dacă sălbatecii se jucaseră cu ele.

Când sfârşiră cu treaba asta, George ceru să li se aducă două pături, pe care vroiau să le ia cu dânşii, deoarece noaptea făgăduia să fie răcoroasă. Apoi tânărul mai căută câteva frânghii lungi, pe care le înnodă, ca să aibă o funie lungă. Petre îşi dădu seamă îndată ce urmărea odorul său cu asta şi-i dădui o mână de ajutor.

Cu două ceasuri înainte de a se înnopta porniră la drum. Aveau de mers aproape un ceas până să ajungă la luminişul pe care vroiau să-l mai cerceteze odată la lumina zilei, pentru mai multă siguranţă.

În cele din urmă ajunseră la luminiş. George nu intră imediat într-însul. Îl ocoli mai întâi, la adăpostul tufelor şi după ce se încredinţă că nu se găsea nimeni pe acolo, îi arătă lui Petre copacul pe care şi-l alesese ca post de observaţie. Nu trebuiau încă să se urce în el, deoarece se putea să fie vreo iscoadă prin apropiere. Abia pe întuneric puteau face asta.

Ruga îi povestise că tribul lui Rabubo se afla pe lângă aceeaşi apa care curgea pe marginea luminişului. Se găsea la vreun ceas de drum în susul apei şi se putea ajunge lesne acolo cu o barcă.

Din acest motiv cei doi camarazi se ascunseră aproape de mal, ca să observe şi apa, căci dihania putea veni şi pe calea aceasta.

Când se lăsă întunericul, George, începu să-şi facă pregătirile. Întinseră funia adusă de-a curmezişul luminişului, în aşa fel ca să fie numai cu vreo zece centimetri deasupra

pământului. Se căţărară apoi în copac, îşi căutam un post bun de observaţie, se înveliră în pături şi rămaseră în aşteptare.

Ceasurile se scurgeau unul după altul, fără să se ivească ceva în luminiş. Miezul nopţii se apropia şi camarazii deveneau tot mai nervoşi; acum trebuia să se arate dacă „dihania" venea în fiecare noapte, sau numai atunci când războinicii lui Mihola se duceau la vânătoare în luminiş.

Luna răsărise, luminând slab tot ţinutul.

Deodată, George îl ghionti pe tovarăşul său, era miezul nopţii, după cum arăta ceasul-brăţară. Se auzeau acum lovituri de vâslă, ce se apropiau încet de luminiş. Aproape imediat tânărul zări un kanu care aluneca de-a lungul malului. Într-însul se afla un negru, care-şi rotea privirile în jur şi când ajunse la luminiş, opri brusc luntrea.

După ce mai cercetă cu privirea în juru-i scoase un ţipăt de pasare, care lăsă un ecou prelung în noapte.

George îşi plimbă privirile de la apă la luminiş şi înapoi. Ţipatul acela de pasăre era de sigur un semnal şi nu putea fi decât pentru vrăjitor, al cărui fiu, Pimo, se afla probabil în kanu, ca să iscodească luminişul, înainte ca tatăl său să intre în acţiune.

Când George îşi îndreptă iar privirea în luminiş, tresări speriat. De partea cealaltă, pe marginea pădurii, se ivise o făptură ciudată, care înainta încet şi cu băgare de seamă. Era de înălţime uriaşă şi semăna într-adevăr cu un om. Era însă cu mult mai mare ca un om, care ar fi părut un pitic pe lângă ea.

Cei doi camarazi îşi scoaseră pistoalele, văzând ca ciudata făptură se apropia mereu. Acum se afla numai la câţiva metri de locul unde George întinsese funia de-a curmezişul luminişului. Dacă n-o vedea… atunci se va poticni de ea şi va cădea la pământ. Camarazii plănuiseră să se folosească de aceasta clipă ca să atace „dihania", dar ivirea negrului pe apa nărui planul acesta. George era încredinţat că tânărul negru le va trimite atunci câteva săgeţi otrăvite.

Făptura misterioasă mai era numai la câţiva centimetri de funie. Se va apleca, pentru a examina funia?

Nu se întâmplă aşa, ci făptura păşi mai departe, apoi… scoase o exclamaţie de spaimă, se clătină şi căzu în nas. George văzu cum partea de deasupra a făpturii se desprinse şi o bucată zbură cât colo, ca şi cum personajul acela ciudat s-ar fi sfărâmat în cădere.

Partea de jos a monstrului se ridică îndată iar şi rămase ca încremenită locului. Cei doi camarazi văzură acum că partea asta avea un cap omenesc, de negru, care se rotea în toate părţile, de parcă s-ar fi aşteptat la un atac.

Tânărul negru din kanu îşi aduse repede luntrea la mal îşi sări pe uscat. Ca o căprioară începu să alerge înspre „dihanie",

privind mereu în toate părţile.

— Repede jos, Petre! strigă George Uriaşului. Acum e momentul potrivit, avem pe duşmani în faţa noastră şi nu putem fi atacaţi din două părţi.

Tânărul îşi şi dădu drumul jos, ferindu-se să facă zgomot. Tocmai când puse piciorul pe pământ, ajunsese şi tânărul Negru la „dihanie”. George auzi câteva întrebări grăbite, apoi se aplecară amândoi şi cercetară funia întinsă. George se folosi de clipa aceasta şi se repezi înainte. Ţinând revolverul în mână, alergă spre negrii tari îl simţiră abia când îi auziră paşii. Se ridicară speriaţi şi când văzură arma îndreptată asupra lor, încercară să ajungă la desiş. George le strigă să stea, dar pentru că cei doi nu dădură ascultare, tânărul trase şi nimeri „dihania” în picior. Aceasta se prăbuşi îndată la pământ, vru să se ridice, nu făcu însă decât un pas şi căzu iar înainte ca George să-l poată lua la ochi pe celălalt, acesta dispăruse în desiş.

Tânărul îl căută în juru-i pe Uriaş. Acesta venea abia acum şi se ocupă îndată de cel căzut la pământ. Îl ridică şi-l duse repede în tufiş, ca să fie ferit de săgeţi.

George îl urmărise pe celălalt până la marginea pădurii, dar nu-l mai putu ajunge. Se mulţumea însă cu captura făcută. Ridică partea căzută de pe capul „dihaniei” şi se duse după Petre, care tocmai îl lega şi-l pansa pe cel împuşcat.

— Încercarea noastră a izbutit, Petre – zise tânărul – să ne grăbim să-l ducem pe dumnealui în satul lui Mihola, altminteri suntem în primejdie să fim atacaţi de oamenii lui Rabubo, pe care cu siguranţă că-i va aduce Pimo. Haide, ia-l tu în spinare pe negru, eu o să duc „drăcia” asta, care nici ea nu-i prea uşoară.

Legatul şi pansarea rănitului dură câtva timp. Camarazii nu se îngrijeau însă prea mult, deoarece presupuneau că Pimo trebuia să meargă în sat ca să aducă ajutor şi asta avea să dureze.

Dar Pimo şi tatăl său îşi luaseră şi ei măsurile. Zece războinici ai lui Rabubo aşteptau în apropiere, într-un kanu mare. Pimo se dusese la ei ca să-i aducă.

Tocmai când Petre îşi încărcase povara în spinare, se auziră deodată foşnete în tufişuri şi imediat se năpustiră făpturi negre asupra celor doi camarazi. Îşi rotiră măciucile în aer şi le dădură drumul cu putere pe capetele lui George şi Petre, care se prăbuşiră în nesimţire. Negrii scoaseră urlete de bucurie şi vrură să se arunce asupra camarazilor, ca să-i omoare, dar Pimo îi opri, căci vroia să-i aducă pe albi vii în satul lui Rabubo, care avea să hotărască pedeapsa ce li se cuvenea.

Războinicii târâră pe prizonieri la mal şi-i aşezară în kanu-ul cel mare. Începură apoi să vâslească, urmaţi de celălalt kanu, în care se aflau Pimo cu tatăl său rănit.

IV.
LUPTA.

ÎN DRUM SPRE SATUL SĂLBATICILOR George se trezi din leşin. Se văzu legat fedeleş şi jefuit de toate lucrurile sale. Negrii vâsleam încet şi kanu-ul aluneca dus de curent.

Ridicând puţin capul, George îl zări pe Petre, care se trezise şi el din leşin.

După, vreun ceas kanu-ul ajunse la sătul sălbatecilor. Cei doi prizonieri fură luaţi pe sus şi George fu dus într-o colibă goală unde îl legară de un stâlp, aşezat se vede anume acolo pentru scopul acesta. Cei doi camarazi fură despărţiţi, căci George fu lăsat singur în colibă.

Aşa legat de-a-n picioarele cum era, tânărul putea să vadă deschizătura, acoperită de o blană. Printr-o crăpătură văzu că era străjuit de doi paznici, astfel că nu era de gândit la fugă.

În sfârşit, se lumină de ziuă. În sat se stârni larmă şi ţipete de bucurie se auzeau din toate părţile. Probabil că abia acum se răspândise vestea că marele vrăjitor capturase în cursul nopţii doi albi, care urmau să fie condamnaţi.

Mai trecu un ceas până când blana din dreptul uşii fu dată la o parte şi un individ înalt intră în colibă. Era căpetenia Rabubo, care-l fulgeră pe George cu o privire plină de mânie. Apoi i se adresă într-o englezească stâlcită:

— Tu venit aici să omori mare vrăjitor. Tu îndată capătă pedeapsă, mare vrăjitor vine peste două ceasuri, ca să de-a pedeapsă dreaptă la oameni albi. Furnici negre mult bucură, capătă mâncare bună.

George se înfiora. Ştia că era pierdut dacă era dat, aşa legat, în seama primejdioaselor insecte. De aceea răspunse:

— Nu ştiu de ce ai pus să fim luaţi prizonieri, omule, noi am vrut numai să scăpăm ţinutul de o dihanie şi nu ştiam că această dihanie, era chiar vrăjitorul tău. Suntem cu totul nevinovaţi.

— Tu nu este nevinovat, tu fost recunoscut de războinic de la Rabubo, care mai luat odată prizonieri oameni albi. Războinici de la Mihola venit însă şi liberat Albi; tu eşti trimis de Mihola omoară mare vrăjitor.

George îşi dădu seamă că mijlocul acesta de apărare nu era bun, aşa că vroia să încerce cu şiretenia. Poate că izbutea să provoace la duel câţiva Negri şi aşa va fi dezlegat şi se va putea folosi de un moment prielnic pentru a fugi.

De aceea nu răspunse nimic căpeteniei. Când acesta îi dădu însă o lovitură de picior, tânărul răspunse în batjocură:

— Avea dreptate Mihola când spunea că nu eşti un războinic viteaz, căci te dai la prizonieri lipsiţi de apărare. Dacă aş fi

liber, n-ai avea curajul să mă loveşti.

— Tu spus Rabubo laş? răcni căpetenia şi mai izbi odată pe George. Eu arăt la tine Rabubo nu laş, mai viteaz ca tine.

— Eşti şi rămâi un laş, Rabubo – răspunse tânărul – arată întâi că eşti viteaz şi atunci o să te cred. Ţi-e frică de albi şi acum, ai curaj pentru că sunt legat.

Rabubo se pregăti să mai lovească odată, dar se răzgândi şi râzând batjocoritor, spuse:

— Eu arăt la tine că Rabubo viteaz.

Se întoarse şi părăsi coliba. George se bucura că-i reuşise vicleşugul.

Cu mare nerăbdare aşteptă să înceapă „judecata". Dar abia după trei ceasuri se iviră patru sălbateci, care-l dezlegară şi-l luară de acolo. În mijlocul satului se afla un loc liber, unde urma să aibă loc „judecata". Negrii se şi adunaseră. Stăteau în cerc în jurul unui bolovan mare, de care fu legat acum George. Nu trecu mult şi alţi negri îl aduseră pe Petre, care fu legat de cealaltă parte a bolovanului.

Abia după câteva minute sosi şi căpetenia. George se folosi de răgazul acesta, ca să împărtăşească Uriaşului planul ce-l făurise. Petre îl găsi bun.

Rabubo veni, însoţit de cei mai de frunte războinici ai săi. Se aşeză pe o piatră mai mică în faţa lui George şi bătu din palme, în semn că judecata putea începe. Imediat se deschise cercul Negrilor şi apăru vrăjitorul, îmbrăcat fantastic. Probabil că nu fusese rănit atât de grav dacă putea îndeplini această „comedie".

Mai întâi se apucă să danseze un dans sălbatec, tot întinzând braţele spre prizonieri. Se opri brusc, cu un ţipăt şi se întoarse spre războinici. Le ţinu o cuvântare lungă, arătând mereu spre cei doi captivi.

Sălbatecii îl ascultară în tăcere. Rabubo stătea şi el nemişcat. Când însă vrăjitorul sfârşi, se stârni o hărmălaie de iad şi toţi îşi întinseră ameninţător braţele, spre prizonieri.

Căpetenia făcu un semn poruncitor, se ridică şi ţinu şi el o cuvântare. Arătă şi el cu mâna spre George, părând să spună că tânărul îşi bătuse joc de el, numindu-l laş.

Când sfârşi, se stârni iarăşi o hărmălaie.

Dar acum, sălbatecii nu mai păreau furioşi, ci plini de bucurie. Căpetenia se întoarse spre George şi îi spuse:

— Rabubo povestit la fraţi ai lui ce spus om alb. Căpetenia Rabubo vrea arate la tine că el nu laş, el făgăduit asta. Tu luptă cu mine, eu răneşte la tine aşa că tu nu mai poate merge şi eşti dat la furnici negre, care mănâncă la tine.

— Primesc! se grăbi să răspundă George. Cer însă ca totul să se petreacă în bună regulă. Dacă te voi răni eu pe tine, nici

unul din fraţii tăi nu trebuie să-mi facă vreun rău, căci vrem să ne luptăm cinstit – sau te pomeneşti că Rabubo nu e cinstit?

Ochii căpeteniei scăpărară de mânie, totuşi se stăpâni şi răspunse:

— Rabubo este cinstit şi viteaz, el poartă de grijă ca tu să nu fi omorât, dacă învingi în luptă pe Rabubo. Dar asta nu are să se întâmple, Rabubo pedepseşte la tine pentru că spus el nu viteaz.

— Toţi războinicii tai sunt laşi – se amestecă şi Petre în vorbă – cine cutează să lupte cu mine? Haha, nici unul! Sunteţi laşi şi laşi o aşa rămâneţi cât aţi trăi. Voi puteţi ucide numai prizonieri lipsiţi de apărare, după ce i-aţi ameţit pe la spate.

Furia căpeteniei nu mai cunoscut margini. Ar fi avut poftă să-i repeadă una cu măciuca în cap lui Petre, dar ar fi dovedit că e într-adevăr un laş, de aceea se stăpâni şi se întoarse iar la războinicii săi, cărora le împărtăşi probabil insultele ce le fuseseră aduse, căci după ce sfârşi de vorbit, doi negri uriaşi ieşiră din rând şi se proţăpi în faţa lui Rabubo. Căpetenia dădu din cap în semn de încuviinţare şi spuse iar prizonierilor:

— Şi la tine arată că războinici nu este laş, aici sunt doi care vor dovedeşte că luptă cu tine. Tu trebuie arată dacă eşti viteaz.

— Lasă că le-oi arăta eu oamenilor tăi ce-nseamnă vitejia – răspunse Petre – e şi aşa o laşitate ca doi să lupte împotriva unuia singur, dar nu mă sinchisesc eu de asta, o să le ciocnesc la amândoi capetele până i-oi vedea întinşi la pământ.

Vrăjitorul ieşi acum înainte. Lui nu-i venea la socoteală ca prizonierii să lupte întâi pentru viaţa lor şi făcu imputări amare lui Rabubo. Acesta nu se sinchisi însă şi în cele din urmă se înfurie, când vrăjitorul stărui morţiş să nu aibă loc duelul.

George, care ghici cum stau lucrurile, spuse râzând lui Rabubo:

— Văd că şi marelui tău Vrăjitor îi e frică. Nu vrea să luptăm, pentru că se teme de noi. Legaţi cum suntem e mai sigur de noi. Luptaţi voi amândoi în acelaşi timp împotriva mea şi o să vă arăt eu ce înseamnă vitejie.

Rabubo nu răspunse; îi era ruşine că George ghicise gândul vrăjitorului. De aceea îi tălmăci acestuia cuvintele tânărului, ceea ce-l înfurie. Nu se putu hotăra totuşi să primească propunerea lui George, dar căpetenia hotărî în cele din urmă ca el şi vrăjitorul să lupte împotriva tânărului.

Acesta se bucură. Întrebarea era acum ce fel de arme va alege căpetenia.

Pregătirile de luptă începură imediat. După o scurtă consfătuire Rabubo alese măciuca drept armă. George nu prea era deprins cu acest soi de armă, se bizuia însă pe îndemânarea sa, aşa că nu se temea deloc. Nici Petre n-avu nimic de spus.

După ce se făcură toate pregătirile, George mai întrebă odată pe Rabubo, ce se va întâmpla cu ei, dacă vor ieşi învingători din această luptă. Rabubo nu credea că albii ar putea învinge, pentru că ei erau doi împotriva unuia, de aceea spuse cu glas hotărât că vor fi liberi şi vor putea părăsi satul.

— Spune-le şi războinicilor tăi, Rabubo, ca să ştie ce ai poruncit!

Căpetenia vorbi oamenilor, dar cei doi camarazi nu pricepură ce zicea, poate să le fi spus cu totul altceva.

Negrii lărgiseră cercul şi se ridicaseră cu toţii. George fu dezlegat, dar patru sălbateci stăteau cu suliţele pregătite, ca să-l străpungă dac-ar fi întreprins ceva. Văzând asta, George râse şi zise:

— Aceasta e iarăşi laşitate, Rabubo; vezi doar că mă aflu în mijlocul războinicilor tăi şi n-am încă nici o armă în mână. Cheamă-i deci înapoi pe războinici, dacă vrei să nu mă îndoiesc de vitejia ta.

Căpetenia dădu o poruncă scurtă. Cei patru negri se retraseră în cercul celorlalţi şi acum putea începe primul duel. Rabubo însuşi alese măciucile. Înmână una lui George, se dădu însă repede înapoi, temându-se să nu se pomenească cu o lovitură neaşteptată.

În vremea asta vrăjitorul îşi scoase podoabele şi acum arăta ca un negru de rând. Stătea îndărătul lui George şi îşi ţinea pregătită măciuca. Aştepta numai porunca lui Rabubo ca să-l atace pe la spate pe duşman, George ştia asta, dar vroia să dea impresia că nu se teme de vrăjitor. Stătea în mijlocul cercului şi aştepta şi el semnalul pentru începerea luptei.

Rabubo dădu primul semnal, ridicând măciuca. Scoase apoi un ţipăt şi vru să se năpustească asupra lui George. Dar tânărul dădu buzna spre el atât de repede, încât căpetenia îşi pierdu capul, înainte de a se putea folosi de măciucă, George i-o zvârli din mână, aruncând-o în ceata negrilor. După aceea se întoarse fulgerător, căci vrăjitorul se repezise şi el cu măciuca ridicată, ca să-l lovească pe la spate, în cap. George se aplecă repede şi se strecură pe sub braţul ridicat al vrăjitorului, tocmai când acesta lăsa în jos măciuca. Din pricină că lovitura dădu greş, el îşi pierdu echilibrul şi se poticni. George îi sări în spate şi-l pocni în cap cu măciuca, lăsându-l în nesimţire întins lat.

George se întoarse acum iar spre Rabubo, apropiindu-se încetişor de el. Acesta stătea ca încremenit, neştiind ce să facă. Învingerea lui proprie şi apoi aceea a vrăjitorului, îl năucise.

— Pune să ţi se aducă înapoi măciuca şi hai să luptăm înainte! impuse George. V-aţi greşit socotelile, căci şi eu mă pricep să umblu cu măciucile voastre.

Rabubo făcu semn unui negru să-i aducă măciuca. Apoi se uită cu ochi mari la George, părând să chibzuiască dacă să-l

atace sau nu.

— Nu-mi prea place să lupt împotriva unor duşmani neînarmaţi, Rabubo – spuse tânărul – dar acum hai să dăm o luptă cinstită. Dacă mai pierzi odată măciuca, sunt eu învingător.

Rabubo dădu din cap, apoi mai făcu odată semnul de începere şi înaintă cu mai multă băgare de seamă spre George. Acesta văzu îndată că fusese cam nechibzuit, căci căpetenia se pricepea să lupte cu dibăcie cu măciuca.

Lupta ţinea die o jumătate de ceas şi George începuse să se simtă obosit, când îi veni deodată în minte un nou şiretlic. Se prefăcu că-şi ia vânt, se poticni şi era gata să cadă. Rabubo caută să se folosească de prilejul acesta şi se repezi înainte. Dar George nu-şi pierduse echilibrul, dimpotrivă, veghea. Când arma căpeteniei se lăsă în jos, George se ridică deodată drept ca o lumânare. Izbi cu măciuca de jos în sus şi o lovi pe aceea a lui Rabubo. Datorită acestei lovituri măciuca negrului zbură cât colo.

George lăsă îndată jos arma lui şi ridică braţul, în semn că lupta se sfârşise. Rabubo rămase uluit pentru a doua oară că potrivnicul său nu-l culcă la pământ. Ceilalţi negri aşteptau în tăcere să vadă ce va face căpetenia lor.

— Ai luptat foarte bine, Rabubo şi eşti un războinic viteaz şi cinstit – recunoscu George – hai să încheiam pace şi prietenul meu va dovedi şi dânsul că se pricepe să umble cu armele voastre.

Stingherit, căpetenia întinse lui George mâna, pe care acesta o strânse cu căldură.

— Tu liber este – spuse Rabubo – dar prieten de la tine trebuie luptă pentru el. Dacă el învins, este dat mănânce furnici negre.

„Care va să zică totuşi!” îşi spuse George.

Uriaşul fu dezlegat şi el. Potrivnicii săi ieşiră pe „câmpul de luptă” şi cerură să li se dea măciucile. Dar ei nu erau atât de laşi ca vrăjitorul, care în vremea asta fusese transportat de acolo. Se proţăpiră în faţa lui Petre, gata să-l atace.

Uriaşul stătea foarte liniştit în mijlocul cercului şi-i zâmbi odorului sau. Când căpetenia dădu apoi semnalul de începerea luptei, el îşi aşteptă duşmani care se apropiau încetişor. Ridică liniştit arma şi se apără cu multă dibăcie.

Petre prelungi această apărare timp de un sfert de ceas. Deodată, însă, schimbă tactica. Se repezi înainte şi începu să lovească în duşmanii săi ca un disperat. Cât ai clipi din ochi le zvârli la toţi măciucile din mână, o aruncă apoi şi pe a sa, după care se năpusti iar asupra celor doi potrivnici. Îi apucă de chică şi le ciocni capetele cu atâta putere încât amândoi rămaseră în nesimţire.

Un murmur înăbuşit se ridică din rândurile negrilor. Rabubo se înşelase în nădejdile sale, dar trebuia să se prefacă de parcă şi-ar ţine cuvântul. Dădu şi lui Petre mâna şi-l recunoscu de învingător. Apoi îi pofti pe amândoi în coliba lui, ca oaspeţi.

Lui George i-ar fi părut mai bine să se cărăbănească îndată, dar vroia să-şi ia înapoi armele. Din păcate uitase să pună condiţia de a-i fi înapoiate şi armele în caz că va ieşi învingător. Acum căpetenia putea refuza aceasta, deoarece le făgăduise numai libertatea.

Ajungând în colibă, cei doi camarazi trebuiră să ia loc în faţa lui Rabubo, pe blănurile întinse pe jos. Căpetenia porunci apoi să se aducă mâncare şi vin şi-i tră pe camarazi ca pe nişte adevăraţi oaspeţi. De luptă nu se mai pomeni nimic şi George se feri să aducă vorba despre vrăjitor.

În cele din urma tânărul îşi luă inima în dinţi şi ceru să li se dea înapoi lucrurile mai cu seamă armele. Rabubo tăcu vreo câteva clipe, părând să chibzuiască dar apoi spuse că nu se poate asta. Albii îşi salvaseră viaţa, iar despre arme nu fusese vorba.

— Eu credeam că fiindu-ţi oaspeţi, nu vom fi jefuiţi – se oţări George – ne-ai făgăduit libertatea şi era de la sine înţeles că ne vei da înapoi şi armele, precum şi celelalte lucruri.

— Eu nu făgăduit asta – răspunse Rabubo – eu ţine cuvânt al meu, voi poate merge, dar arme aici rămâne. Voi este acum oaspeţi de la mine, dar nu fost furat.

George stărui în cererea de a-i fi înapoiate lucrurile, totul fu însă în zadar.

— Atunci o să ni le luăm singuri – spuse el – acum părăsim satul, dar he vom întoarce să ne dai armele. Dacă nu vei vrea… va fi iarăşi luptă între noi.

— Dacă tu ameninţă la mine, eu nu mai trebuie respectă ospitalitate – răspunse Rabubo – eu spune la voi este liber şi poate pleca. În pădure însă voi este iarăşi duşmani de la mine, pentru că ameninţat.

George făcu un semn lui Petre. Se ridicară amândoi şi se îndreptară spre ieşire. Înainte de a ajunge însă la ea, uriaşul şopti odorului său:

— În ungherul din fund se află armele noastre, domnule George. Eu o să-l ţin pe negru şi o să-l împiedec să ţipe. El şi-a dezminţit cuvântul, aşa că nu trebuie să mai ţinem seama de nemernicul ăsta. Îl legăm şi-i punem căluş, apoi părăsim satul după ce ne vom fi luat armele. Când vom fi afară, nu mă mai tem de sălbateci, căci avem cu ce-i ţine la respect.

George privi cu atenţie în juru-i. În colibă se afla numai căpetenia, afară nu era nici un paznic şi ar fi fost o nimica toată pentru cei doi camarazi să pună mâna pe arme. De aceea George încuviinţă din cap, apoi se adresă iar căpeteniei,

rugându-l din nou să-i dea lucrurile îndărăt. Şi când Rabubo refuză şi de data aceasta, Petre se năpusti asupra lui, îl apucă de gât şi-l strânse cu putere.

George vru să se repeadă în ungher ca să ia armele, când se auzi din uşă un ţipăt, întorcându-se, îl zări pe vrăjitor care se trezise din leşin şi intra în colibă tocmai în clipa aceea. Ţipătul său atrăsese alţi negri, care se năpustiră îndată asupra celor doi camarazi. Cât ai clipi fură legaţi din nou. Vrăjitorul râse batjocoritor, apoi dădu poruncă să fie duşi în faţa propriei sale colibe.

Rabubo îşi reveni curând în simţiri. Era turbat de mânie şi dădea mereu din cap la vorbele vrăjitorului, care venise lângă el. După aceea camarazii fură ridicaţi şi luaţi de acolo.

Coliba vrăjitorului era la capătul satului. George şi Petre fură lăsaţi jos în faţa intrării, apoi Negrii se îndepărtară. Rămaseră acolo numai vrăjitorul şi fiul sărit Pimo. Aceştia schimbară câteva cuvinte între ei, după care Pimo se duse la gardul ce împrejmuia satul şi deschise o portiţă. Tatăl şi fiul luară apoi pe sus pe George şi Petre şi-i duseră prin portiţă, afară în pădure. George ştia acum ce aveau de gând cu ei şi se credea pierdut.

V.
PRADĂ FURNICILOR NEGRE.

STRĂBĂTURĂ O BUCATĂ DE DRUM, până când negrii se opriră lângă o mlaştină. Aproape de ea se aflau două trunchiuri retezate de copaci. George fu legat de unul, în picioare, apoi sălbatecii se îndepărtară, ca să-l aducă pe Petre. După o jumătate de ceas sosiră cu el şi-l legară de celălalt trunchi. Vrăjitorul îndrugă ceva camarazilor, dar aceştia nu pricepură. Arătă spre pământ, râzând batjocoritor. În cele din urmă făcu un semn fiului său Pimo şi plecară amândoi.

George şi Petre se aflau acum singuri în pădure, legaţi. Tânărul se uită neliniştit în jurul său. Privi cu luare-aminte la pământ, dar nu putu vedea încă furnicile. Poate că abia noaptea se iveau, îşi zise el.

— Aici or fi stat multe victime ale acestui vrăjitor, domnule George – zise Petre – dacă scap cu viaţa, o să-i iau piuitul pentru totdeauna dumnealui.

— O să-ţi ajut şi eu, dragă Petre, dar tare mă tem că nu mai scăpăm de aici. Norocul nostru e că nu-s crocodili în mlaştina asta. Ai încercat să-ţi rupi legăturile?

— De încercat am încercat, dar nu merge, d-le George. Ne-a legat el bine, ticălosul!

— Să nu ne pierdem speranţa, Petre căci ar fi într-adevăr groaznic să fim mâncat de furnicile negre, ia vezi, poate îţi poli

freca funiile de trunchiul copacului – voi încerca şi eu.

Se puseră amândoi pe treabă. Lucrul merse cam greu la început, dar după vreo două ceasuri izbutiră să le slăbească într-atâta, încât le puteau freca uşor de trunchi, în sus şi în jos. Îşi dădură însă seamă că ar mai trebui să treacă cine ştie câte ceasuri, până să izbutească cu toţii. Dar n-aveau încotro, asta era ultima lor speranţă, căci dacă veneau furnicile negre, atunci…

Se făcuse târziu după-amiază şi tot nu izbutiseră să roadă frânghiile.

— Am un briceag în buzunar, domnule George – zise Petre – şi dacă aş reuşi să-l scot, am fi liberi curând. Nu pot însă, căci îmi sunt mâinile legate de trunchiul.

— Nu cred să putem face treaba până s-o întuneca – răspunse tânărul – deoarece frânghiile nu slăbesc.

— Trebuie să izbutim, domnule George, eu simt că legăturile mele slăbesc tot mai mult. Mai avem două ceasuri de lumină şi să nu ne pierdem curajul. Nu cred ca furnicile să vie pana atunci.

Începu să-şi frece din nou legăturile de copac, cu şi mai multă dârzenie. Băgă de seamă că ele slăbeau tot mai mult.

Cele două ceasuri trecură destul de repede pentru camarazi. Întunericul se lăsă deodată şi nici unul din ei nu făcuse mare ispravă. Petre spumega de furie. Trase atât de tare de legături, încât acestea îi intrară în carne. În curând vor veni furnicile şi atunci… totul va fi fost în zadar.

Un strigăt al lui George îl făcu să tresară:

— Furnicile, Petre… le simt pe picioare. Suntem pierduţi.

Uriaşul nu putu răspunde, căci în aceeaşi clipă simţi şi el furnicături la picioare. Veniseră într-adevăr furnicile şi dăduseră năvală asupra celor doi camarazi. Se urcau tot mai sus pe trup şi Petre începu simtă primele înţepături usturătoare. Furia lui nu mai cunoscu margini şi fără să ţie seama de dureri, se smuci deodată cu toată puterea ce mai rămăsese într-însul.

Şi… izbuti, frânghiile din jurul mânii stângi se rupseră. Ar fi ţipat de bucurie, dacă n-ar fi fost furnicile, care acum îl năpădiseră cu totul şi-l pişcau grozav.

— Domnule George, am o mână liberă! strigă el tovarăşului său de suferinţă.

Îşi vâră repede mâna stângă în buzunar, scoase briceagul şi îl deschise cu dinţii. Dună câteva clipe avea liberă atât mâna dreaptă, cât şi picioarele. Fără să ţină seamă de furnici, se apropia de George şi-i tăia şi lui legăturile.

— Repede, în apă, domnule George, asta e singura salvare. Din fericire, nu există crocodili pe aici.

În puţine clipe străbătură cei câţiva metri până la apă, în care se aruncară îndată. Mlaştina nu era adâncă, cam clisoasă însă

pe fund, aşa că se cam afundară puţin. Dar nu le păsa acum de asta – principalul lucru era că scăpaseră de furnici, căci acestea îşi lăsară imediat prada.

În cele din urmă Petre descoperi o piatră pe fundul mlaştinii şi se aşeză pe ea. Apoi îi ajută şi lui George să se aşeze.

Luna răsărise, luminând întinderea din faţa lor. Mii de furnici alergau acolo şi fiori de groază îi trecu pe cei doi camarazi.

— Trebuie să încercăm să plecăm de aici chiar în noaptea asta, Petre – zise George, după câtva timp. Acum e miezul nopţii, aşa că negrii ar fi dormind toţi. Ne furişăm până la gard, îl sărim şi ne ducem să, ne luăm armele din coliba lui Rabubo. După aceea o luăm la picior, spre satul lui Mihola.

— Dar nu putem trece prin luminiş, din pricina furnicilor, domnule George.

— Înotăm spre partea cealaltă a mlaştinii şi ne urcăm acolo pe uscat. Apoi facem un ocol şi înconjurăm satul. Nu cred că la ceasul ăsta să mai fie treaz vreun negru.

— Bine, să încercăm, domnule George. Eu voi înota înainte, ca să cercetez malul pe partea cealaltă. D-ta să vii abia după ce ţi-oi face semn.

Fără să mai aştepte răspuns, începu să înoate. După scurt timp ajunse la mal şi găsi şi un loc unde să poată ieşi pe uscat. Strigă apoi încetişor lui George, să vie şi el.

Gând fură afară din apă şi se încredinţară că nu-s furnici acolo, intrară ceva mai adânc în pădure, făcură un ocol, apoi se întoarseră pe poteca ce ducea la satul negrilor.

Merseră cu băgare de seamă pe potecă şi în cele din turmă se ivi înaintea lor gardul înalt. Se aflau în faţa portiţei prin care îi scosese vrăjitorul. Petre vroia să meargă mai departe, dar George se opri şi-i şopti:

— Petre, mare poftă aş avea să-i las o amintire acestui ticălos. Intrăm pe poteca asta, ne luăm armele, apoi… punem foc colibei vrăjitorului.

Uriaşul vru să se împotrivească, dar în cele din urmă îşi dădu seama că drumuri spre coliba căpeteniei era chiar lesnicios, dacă mergeau prin dosul celorlalte colibe. Cercetară cu băgare de seamă portiţa, care era zăvorită pe dinăuntru; cu ajutorul briceagului lui Petre putură însă împinge zăvorul şi drumul le era deschis. Petre vru să se furişeze singur spre coliba căpeteniei, urmând că George să rămână pe loc, ca să ţină liber drumul înapoi.

Uriaşul plecă. Coliba vrăjitorului se afla în faţa lui George, care auzea lămurit sforăitul celui ce dormea înăuntru. Tânărul ardea de dorinţa să-i dea o lecţie ticălosului.

Dar trebui să aştepte o jumătate de ceas până să se întoarcă tovarăşul său. Uriaşul izbutise să-l atace în somn pe Rabubo,

care dormea singur în colibă. Găsise toate armele lor, precum şi celelalte lucruri. După ce şi le împărţiră, se apropiată de coliba vrăjitorului, aprinseră un chibrit şi după câteva clipe izbucniră flăcări din acoperiş, luminând tot satul.

George îşi Petre însă dispărură în întunericul nopţii.

Alergară în grabă spre fluviu, ca să se folosească de unele din kanu-urile de acolo. În sat îndărătul lor, se stârni larmă, ţipete sfâşiară văzduhul; imediat se deschiseră porţile mari ale gardului îşi mulţi Negrii veniră la mal, cu fel de fel de vase, ca să aducă apă pentru stingerea focului.

Cei doi camarazi nu se gândiseră la asta, aşa că fură nevoiţi să se pitească în grabă în desiş, altminteri ar fi fost zăriţi.

— Ne trebuie însă una din luntrile acelea mici, Petre – şopti George camaradului său – acum îmi pare rău că am pus foc colibei. Probabil că o să-l găsească în curând pe Rabubo leşinat şi vor şti ce s-a petrecut.

— Uite colo o luntre, care ne poate duce pe amândoi, domnule George. Paznicii sunt ocupaţi şi ei cu stingerea focului, aşa că o putem şterge îndată de aici.

Se apropiară cu băgare de seamă de mal. Cât ai clipi se îmbarcară în luntre şi începură să vâslească. Întâmplarea făcu însă ca un negru să privească spre ei şi să-i zărească. Ţipătul lui îi atrase şi pe ceilalţi negri, care recunoscură îndată pe albi şi izbucniră în strigăte sălbatece. Un kanu lung fu îndată încărcat cu oameni, spre a porni în urmărire.

Petre şi George vâsliră din toate puterile. Luntrea lor uşoară zbura nu alta şi distanţa dintre ei şi urmăritori se făcea tot mai mare.

Dar nu fu chiar atât de lesne să scape de negri. Întorcând capul George văzu că luntrea lor se apropia cu repeziciune de ceva ce plutea în mijlocul apei. Era un crocodil uriaş, care se speria însă şi se afundă imediat. Din pricina faptului că smucise luntrea, George scăpă lopata şi îşi dădu seama de asta abia mai târziu. De înapoiat nu se puteau înapoia, căci s-ar fi apropiat de urmăritori.

— Repede pe mal, Petre, trebuie să ne ascundem acolo pe undeva, până vor trece negrii.

Uriaşul vâsli singur cu lopata lui. Izbuti să aducă la mal luntrea, unde nişte crengi lungi ce atârnau în apă le puteau sluji drept o ascunzătoare minunată. Intrând sub bolta aceasta de crengi, avură o surpriză. Dădură acolo de o barcă, pe care n-o putură recunoaşte, din pricina întunericului. George scoase imediat revolverul, dar rămase cu el în mână, când auzi.., glasul tatălui său:

— Hai noroc, George! V-am zărit încă de când era să vă izbiţi de crocodil şi vroiam să alerg în ajutorul vostru. Sunteţi urmăriţi?

George îl îmbrăţişă călduros pe tatăl său, apoi îi povesti ce li se întâmplase. În vremea asta, kanu-ul lung al urmăritorilor trecuse înainte, fără să-i fi zărit.

— Barca pe care o vezi – spuse căpitanul – am împrumutat-o de la un fermier, pe care l-am întâlnit cu prilejul urmăririi sălbatecilor. Am dat apoi de tribul căpeteniei Mihola, unde ni s-a povestit totul. Vroiaţi să prindeţi „Dihania" şi nu v-aţi mai întors… Am cercetat luminişul şi am descoperit cu prilejul acesta că aţi căzut în mâinile sălbatecilor. În noaptea asta vroiam să încerc să ajung singur cu barca în satul sălbatecilor, ca să vă salvez. Dar deodată auzii plescăit de vâsle şi crezui că-s sălbatecii. De aceea m-am ascuns aici pe mal. V-am recunoscut îndată şi am ştiut că sunteţi urmăriţi. Ca şi în alte dăţi, îmi dau bine seama că soarta noastră e călăuzită de o putere superioară.

— Ce facem însă acum, tată? întrebă tânărul. Aşteptăm aici până se întorc sălbatecii?

— N-avem încotro, căci vreau să mă feresc de o luptă cu ei. Îndată ce vor trece pe aici, ieşim din ascunzătoare şi pornim în josul apei. Ne ducem apoi la Mihola, îi luăm pe tovarăşi şi părăsim repede locurile acestea.

Trebuiră s-aştepte cam mult însă întoarcerea sălbatecilor. Abia către ziuă se iviră. Kanu-ul trecu încetişor prin faţa ascunzătorii lor.

Când se lumină bine, cei trei camarazi lăsară acolo kanu-ul în părăsire şi porniră cu barca mai departe. Abia făcură însă douăzeci de metri, că George strigă:

— Se-ntorc, tată, ne-au zărit şi vor încerca totul să ne prindă iarăşi.

Căpitanul se-ntoarse şi privi spre kanu-ul care se apropia destul de repede. Îşi scoase revolverul, făcu un semn celorlalţi doi să procedeze la fel şi zise:

— Să le ciuruim niţeluş barca şi atunci vor trebui să vină la mal, dacă n-or vrea să fie sfâşiaţi de crocodili.

Toţi îşi ridicară revolverele. La o comandă a căpitanului porniră împuşcăturile şi ca urmare se stârni o larmă de iad. Fiecare camarad descărcă trei gloanţe.

Kanu-ul fu întors îndată spre mal şi cei trei tovarăşi văzură că se afundă tot mai mult, ceea ce însemna că gloanţele îl găuriseră bine.

George şi Petre se puseră pe vâslit şi barca zbura nu alta.

După un ceas se apropiară de ţărm, pitiră acolo micul vas şi porniră pe jos înainte.

Peste alt ceas ajunseră în satul lui Mihola, unde fură întâmpinaţi cu urale.

Cel mai mult se bucură căpetenia, când află că dihania nu era decât vrăjitorul tribului vecin. Acum nu se mai temea şi

dacă se mai da drept dihanie pe viitor, va şti el cu ai lui să-i vie de hac.

Camarazii mai rămaseră o zi în satul noilor prieteni, apoi porniră iar la drum, în căutarea altor aventuri.

Sfârşitul volumului:**LA TRIBURI AFRICANE.**

Volumul următor va fi întitulat: **ŞOPÂRLA TURBATĂ.**

200 pagini mari, cu peste 130 ilustrațiuni de G. Emilian
Editura ION HERTZ, București
LEI 65
Acest cățel
e o minune!
In primul rând
fiindcă vorbește,
iar pentrucă
a fost la școală
Citește, ba chiar
socotește!
Prezentatorul acestui cupon obține
orice număr, dele 1—60, din
COLECȚIA CELOR 15 LEI
plătind NUMAI LEI 10
in loc de Lei 15.